

Svanereden

Mellem Østersøen og Nordhavet ligger en gammel svanerede, og den kaldes Danmark. I den er født og fødes svaner hvis navne aldrig skal dø.

I oldtiden fløj en svaneflok herfra hen over Alperne ned til Majlandets grønne sletter, hvor der var dejligt at bo. Svaneflokken kaldtes longobarder.

En anden skare, med skinnende fjer og trofaste øjne svingede sig ned mod Byzans, satte sig der om kejserens trone og udbredte sine store hvide vinger som skjolde for at beskærme ham. Den fik navnet væringer.

Der lød fra Frankrigs kyst et angstens skrig for de blodige svaner der med ild under vingen kom fra Norden, og folket bad: »Fri os Gud fra de vilde normanner!«

På Englands engfriske grønsvæer ved den åbne strand stod den danske svane med tredobbelt kongekrone på hovedet, sit gyldne scepter strakte den hen over landet.

I knæ bøjede hedningerne sig på Pommerens kyster, og de danske svaner kom med korsets flag og med draget sværd.

Det var i de ældgamle dage! siger du.

Også nærmere vor tid blev set mægtige svaner flyve ud fra reden.

Det lyste gennem luften, det lyste hen over verdens lande, svanen spredte ved sine stærke vingeslag den dæmrende tåge, og stjernehimlen blev mere synlig, det var som om den kom jorden nærmere; det var svanen Tycho Brahe.

»Ja, dengang!« siger du, »men nu i vore dage!« Da så vi svane flyve ved svane i herlig flugt. En lod sin vinge glide hen over guldharpens strenge, og det klang gennem Norden, Norges fjelde løftede sig højere i oldtids sollys, det susede i gran og i birk. Nordens guder, helte og ædle kvinder viste sig i den dybe mørke skovgrund.

Vi så en svane slå med vingen mod marmorfjeldet så at det brast, og de i stenen bundne skønhedsskikkelser skred frem ved solklar dag, og menneskene rundt om i landene løftede deres hoveder for at se disse mægtige skikkelser.

Vi så en tredje svane spinde tanketråden der fæstes nu fra land til land, rundt om jorden så at ordet flyver med lynets fart gennem landene.

Vorherre har kær den gamle svanerede mellem Østersø og Nordhav. Lad mægtige fugle kun komme gennem luften for at sønderrive den: »Det skal ej ske!« Selv de dunløse unger stiller sig i kreds på redens kant, det har vi set, de lader sig hugge i det unge bryst så deres blod flyder, de slår med næb og med klo.

Århundreder vil endnu gå hen, svaner flyver fra reden, ses og høres rundt om i verden, før den tid kommer at der i ånd og sandhed skal kunne siges: »Det er den sidste svane, den sidste sang fra svanereden!«